

PREPROSTE BESEDE
ZAŽELETI SI PESEM

II 30226

DI 1999/8822

S pesnikom TONETOM PAVČKOM smo se na šoli prvič srečali 28. septembra 1968; le nekaj let kasneje smo po njegovi pesmi PREPROSTE BESEDE povzeli naslov za šolsko glasilo. Še posebej pogosto pa se srečujemo v zadnjih letih. Tako smo predstavili kar tri njegova dela: pesniško zbirko MAJHEN DOBER DAN, prozni prvenec ČAS DUŠE, ČAS TELESA, najbolj pa so se nas dotaknile najnovejše pesmi MAJNICE.

PREPROSTE BESEDE
ZAŽELETI SI PESEM
USTVARJALNO BRANJE PESNIŠKE ZBIRKE
TONETA PAVČKA MAJNICE

Šolsko leto 1996/97 XXVII./2

Šentrupert, 7. novembra 1996.

Predstavitev pesniške zbirke Toneta Pavčka MAJNICE - Fulaste pesmi.

Pesnikovo govorjenje prijetno žubori pred nami. Tok besed nekajkrat še spodbudijo besede povezovalca knjižničarja - ravnatelja šole Jožeta Zupana:

LJUBEZEN prej ali slej vsakega zadene. Ko ga zadene prvič, je najbolj imenitna, najbolj čudovita. In kasneje te ali zveliča ali pa biča - navadno oboje.

Spominjam se paše v mladosti, učiteljice Pavle... Bili smo kot mladi petelinčki; hodili smo po vasi, trkali na okna...

Spominjam se Pirnarjeve Tončke. Pomagal sem ji žokati. Roke se dotikajo in je neka toplota iz mojega telesa v njeno in iz njenih rok v moje in sem rekel: Čuj, Tončka, me imaš kaj rada? - In je rekla, ful imenitno, bi rekli današnji mulci: Moraš pa že ti prvi povedati. - In ko je to rekla, je zbežala iz veže v hišo; jaz sem gledal za njo in se mi je zdelo: zdaj mi je pa nekaj ušlo.

Spomladi sva po štirinajst dni kopala v vinogradu pri Lužarju in sva se podila v svoji vrsti naprej gor in je stari Lužar zavpil: Ton, ne treb tako se gnat, sta mlada obedva s Tončko, boša rabila moč še za kaj drugega. - In vsi kopači so se smejali. Midva sva se samo spogledala in nama je bilo milo. In zvečer, utrujena od kopi, od dela, sva šla s krmpačem na rami dol proti vasi in sva se ustavila pri nekem starem pilu in se pogovarjala; besede so šle nekako nerade z jezika in oba sva vedela za eno pravo besedo, ki je ni znal nobeden izreči. Ustavila sva se in potem sva vendarle dala krmpače spredaj predse in sva še zmerom držala z rokami za tiste krmpače. In nazadnje je bog na križu gor na pilu rekel: Pa saj sta neumna - in sva tiste krmpače vrgla za križ, zadaj za pil, in roke so šle same sebi v objem. In bog se je na tistem starem pilu nasmehnil. In nekaj tega smehljaja sem hotel ujeti v te MAJNICE.

V Pismih enkrat fant vpraša punco: Ti, a greš z mano? - Jaz sem pa tudi Tončko vprašal: Ali me imaš rada? - In vse to: moja mladost in nekaj ljubezni mojega sina in zdaj doživljanje vnuka, se mi zdi, da je tisto rožnato, majniško, ki je moralo iti v pesmi in kar naenkrat so nastale te MAJNICE. Bilo mi je v neskončno veselje. In sem rekel: Nisem še star. - Dokler bo vse valovilo in žuborelo v meni, je mladost tukaj in se da napisati.

Cel cikel pesmi v zbirki je o rojstvu, ker se vsak hip nekaj rojeva: človek - žival - misel. Kar naprej se v votku življenja neka nit veže in s to nitjo, nekaj, kaj jaz vem, kdo, šiva čas Vidku srajčico in se večnost pretaka skozi nas. Meni je to rojstvo neskončno blizu in neskončno blago. Dokler bom blagroval vsa ta rojstva in besede, lepe misli ali v teh fulastih otrocih to prvo brst lepe ljubezni, mi bo lepo na svetu. Včasih sem bežal ob njivah, ko so ljudje želi ali grabili seno v travniku ali kosili, da mi ni bilo treba reči: Bug dej sreče! - ker me je bilo sram in sem tekkel mimo njih, da ni bilo treba pozdraviti. Sedaj hodim po Ljubljani po ulicah strašno počasi in gledam, če bom zagledal kje kakšno nosečnico ali kakšen lep mlad par, ki se drži za roke, in bom rekel sam pri sebi tiho navznoter: Bug dej sreče!

MAJNICE so večna mladost. In tako je v vsakem človeku. Menjava se samo zunanja oblika, drugače pa so enako ranljivi, enako imenitni in občutljivi in iznajdljivi - in klobuk dol pred vso to ljubeznijo, pred vsem tem čarom, ki hodi po Zemlji. Pasternak ima krasen verz o pomladi, ki pravi: Po mestu se spreha greh. Ko gledam te male zaljubljenosti, se mi zdi, da se ne spreha greh, ampak mladost v svojem najbolj pisanem razkošju, v svoji najlepši podobi; ko to valovanje prihaja vame, se mi zdi, da sem lep od te njihove mladosti. Župančič je napisal tisto pesem: O, mačice, kdaj ste vzbrstele... Pst! O tem se pri nas ne govori na glas; ampak jaz sem vedno neskončno občudoval Otona in mu hotel priti blizu in si rekel: Če si ti napisal eno imenitno pesem o tem, jaz bom pa celo knjigo!

Bug dej sreče!

5

Pesem je od tistega, ki jo rabi. Ni od avtorja. In ko pesem napišeš, gre pesem od tebe. Zadnjih petnajst let sem si želel združiti pisanje za odrasle s tistim za otroke, da bi eni in drugi začutili svojo namembnost v pesmi; da bi odrasli čutili živahnost ali pa tudi kakšen nauk, ki je kot svetloba notri, otroci pa bi čutili nekaj bolj resnega, globljega, magari tudi kaj temnega. In tako sem namenoma dal ciklus Podoba dečka v knjigi TEMNA ZARJA, kjer je druga kompozicija in so težje pesmi, v MAJNICAH pa sem dal nekatere drugačne, zato ker v tej zbirki zvenijo popolnoma drugače. Pesem je čudno tkivo. Rojstvo pesmi ni samo takrat, ko jo avtor napiše, ampak se pesem rodi z vsakim ponovnim branjem, ker jo vsak drugače doživlja. Zadnjič sem poslušal, ko je Ivanka Mežanova brala moje pesmi. In ena, ki je nisem nikoli bral ali pa sem jo poskušal brati, pa mi ni šlo, se mi je ob njenem branju zdelo, da je to neka druga pesem, kot sem jo takrat doživljal. To je čudovit občutek, kot da jih imaš nekaj več in da hodijo po svetu, vsak pa vzame tako, kot jo sam vidi, kot jo sam doživlja. Za otroke pa sem napisal za konec tudi čisto kratke štirivrstičnice, po štiri verze, ker so pedagogi grozni, saj se morajo otroci učiti take dolge pesmi kot tovorni vlak. Rekel sem: Jaz bom pa pisal kratke!

Ena izmed tistih drobtinic se glasi:

Na svetu si, da gledaš sonce.

Na svetu si, da greš za soncem.

Na svetu si, da sam si sonce

in da s sveta odganjaš - sence.

In tako še naprej po Pavčkovu: Ena sama pesem in ena sama ljubezen...

Na svetu si, da sam si sonce

In na koncu podpisovanje knjižic - MAJNIC.

Pod podpisom pa za vsakogar drugačne posvetilo. Za spomin. Odhajamo. Spremlja nas odmev Pavčkovih besed. Noben pesnik ne zna tako pojoče predstaviti svojih pesmi!

Pa je prišla letošnja (pre)zgodnja pomlad. In z njo želja po kakšnem svežem vetrčku. In kaj je lepšega kot ZAŽELETI SI PESEM.

Pavčkove MAJNICE - fulaste pesmi smo čez zimo sicer odložili na knjižno polico, pozabili pa nanje nismo.

Pa smo vzeli knjigo ponovno v roke. Prelistali smo jo. Nekatere pesmi smo posebej izbrali. Nič po vrsti. Šli smo k podobam dečka po Prijazni cesti na Razpotje, prebrali kakšno pismo, poiskali smo Želje in Še eno sonce. In prišli do drobtinic. Počaaaasi... Tako, da je prišla veličina drobnih besed do vznemirljivega doživljanja: to je PESEM. Pojoča Pavčkova ; pravzaprav pa naša. Morda kot nalašč prav za razmišljanje ob nevšečnem današnjem vsakdanjiku:

Kam bi? V ravnino, v hrib,
v gozd ali čez vodo?

V veselje, k modrosti knjig,
v ujetost ali v svobodo?

Tišina. Vzdihi. Vprašujoč pogled...

Tišina. Vzdihi. Vprašujoč pogled...

Tedaj je metulj cekin
zakrilil s krili čez polje
in je stekel za njim
deček židane volje,

ne da bi gledal kod
ali na levo ali na desno.
Bo mar vseeno našel pot
v življenje, najbolj zaresno?

Olajšanje. Prijazen, spodbuden razgovor...

Lepo nam je.

In še lepše postane, ko nam pesnik zaupa, da ob želji: biti še eno sonce - po osvetljenih
poteh -
zlahka bo k meni deklica sreča prišla.

Kako svetlo je okrog nas.

Pisati zaljubljena pisma, osvajati, najti:

Nov up. Novo misel. Nov dan.

Nov dan.

Vse to iskanje in najdenje je ob šumenju listov MAJNIC spremljalo zardevanje, tiho in glasno občudovanje ter sreča in zahvala za podarjeni optimizem, za samozavestno napotitev h korakom na veliko (prav TVOJO) pot naprej.

Nobena pot ni ravna.
Nobena pot ni revna,
a vsaka je zahtevna
in tvoja ena sama - glavna.

In na tej poti je bil kar naenkrat čisto blizu tudi korakec na stezico k lastni besedni ustvarjalnosti.

Še malo spodbude za pogum.

Približno takole, res kot mimogrede, brez zapisanih definicij. Z zelo blago mehkobo pedagoškega mezinca. Brez mahanja z njim. In brez glasnega govorjenja o projektu in kreativnem pisanju...

ZAKAJ pravzaprav PESEM?

Včasih je vredno sebi v zadovoljstvo LASTNO DOŽIVLJANJE, kakšen vtis ali trenutni utrinek, zapisati. Kar tako, kot ti tisti trenutek samo TEBI velijo besede. Kajti: DANAŠNJE DOŽIVLJANJE JE NEPONOVLJIVO; in če je zapisano, lahko ostane kot dragocen spomin. In če koga SREČA posebna SREČA, lahko postane tak zapis verz ali celo pesmica, PESEM... Morda bo vznemirjenje ob doživljanju trenutka tako močno, da bo iskanje besed našlo prav TVOJO - drugačno - še nikjer zapisano ubeseditev.

KJE lahko iščeš in najdeš vsebino svoje pesmi?

- v svojem vsakdanjem doživljanju
- v šaljivih prigodah
- doma - v družinskem življenju
- v svetu igre
- v svetu narave, kjer je treba le upočasniti korak, da se kaj razkrije
- ne pozabi na živali, ki jih imaš rad
- pomaga ti lahko bogastvo domišljije
- in ne pozabi na prenekatere svoje izkušnje...

in vrata v pesem se bodo odprla.

Pritisni na pravo kljuko in vrata v pesem se bodo odprla.

KAKO napisati?

Prisluhni sebi in napiši tako, kot prav tisti trenutek občutiš... Verjemi vase!

NASLOV pesmi naj te ne skrbi preveč. Lahko ga napišeš, preden začneš pisati pesem, lahko pa pesem najprej sestaviš. Morda te bo kakšna beseda iz nje kar nepričakovano pocuknila za rokav, da je tista pravšnja, ki je prej nikakor ni bilo na spregled. Ali pa še počakaj na pravi preblisk do naslednjega dne. Tudi znani pesniki (menda) ne stresajo pesmi in njihovih naslovov kar vsak dan iz rokava.

AMPAK: če si nekaj prav zares želiš in hočeš...

In SEDAJ naj svoje opravijo še letošnji zgodnji nadvse topli sončni žarki, vse tisto nalezljivo razglašanje valentinovega in še bolj srečavanja na prekrasen dan ob Gregorjevem sejmu na Veseli Gori - in - seveda - že sama vznemirjenost besede POMLAD s pihci vetra, ki vabi tja gor v gričkaste dolenske vinograde: na delo in v pričakovanje TRENUTKA, ko se bo letos prvič oglasila kukavica, ter tiha in glasna pihanja na MLADE duše in srčke...

In samo še SVETLOBA notranje želje, da je zares vznemirljivo ZAŽELETI SI (še svojo) PESEM, in jo poskusiti ujeti v besede...

SVETLOBA

VALENTINKE

Simpatija je nekdo,
ki ga imaš na skrivaj rad,
a on tega ne ve,
in tudi ne sme:

Barbara Škoda, 3. razred

Ptički le nama pojo,
veter le nama šumi
in le k njemu misli uhajajo mi.
Se bo le smejal
ali bo JA dejal?

Teja Brezovar, 5. razred

Ko zvonček glavico iz snega pomoli,
v vsakem človeku veselje budi.
Mačica mehke glavice odpre,
s toploto odene vsako srce.
Valentin oznani,
da prihaja pomlad,
da nihče ne bo osamljen,
saj bo imel vsakdo nekoga rad.

Andreja Ramovš, 5. razred

Ti je kdo za valentinovo pisemce poslal?
Si komu kaj lepega
na uho zašepetal? Je to skrivnost?
Morda sveža pomladna zaljubljenost?

Andreja Udovč, 5. razred

saj bo imel vsakdo nekoga rad.

Bodi zaljubljen,
a ne preveč,
saj to lahko tudi škoduje,
če ostane ti spomin boleč.
Martina Berk, 6. razred

Vprašal si za ljubezen me,
odgovor je bil NE.
Upam, da nisi jezen na me
ker srce bije za drugega le.
Aleksandra Kralj, 6. razred

Ljubezen se pojavi spomladi
in takrat ljudje se imamo radi.
Ko ljubezen razsaja,
mladina najbolj razgraja.
Zaljubljeni se za roke držijo
in na randijih norijo.
Nekateri pa si svojega junaka le umišljajo
in cele dni o njem razmišljajo.
Petra Vrabec, 7. razred

Žal mi je,
a odgovor je NE.
Prosim, ne jezi se,
ker moje srce ne bije za te.
Karmen Uhan, 8. razred

FULASTI PESMI

Otroci se kul imamo,
če zganjamo vragolije,
traparije
in čenčarije.

Otroci se mega in ful
zabavati znamo.

Tina Medved, 5. razred

Ful je, ko sem sama doma,
če tudi mame ni,
ki neprenehoma se jezi,
in če kaj narobe storim,
celo zaušnico dobim.

Vesna Logar, 7. razred

LJUBEZENSKE

Ljubezen se maja prebudi
in zaljubljenca klicat hiti.
Včasih ljubezen boli,
a tudi to se preživi.
Srčki po zraku letijo
in se ljubezni veselijo.
Ljubezen naj bo povsod doma.
Naj svet ljubezni ne pozna solza.

Teja Brezovar, 5. razred

Med njo in njim je polno pričakovanj
in skrivnostnih sanj.

Kar naprej se spogledujeta
in nekaj lepega pričakujeta.

Tina Medved, 5. razred

Otroci se kul imamo

Lepo je,
da se ljudje
ljubimo med seboj.
Prava ljubezen pa je ta,
če se ljubita le dva.

Vesna Logar, 7. razred

Ljubezen je kot kaplja vode,
ki kaplja v čašo sreče.
Če čaša se ti polni,
se sreča večja.
A lahko ima čaša režo,
skozi katero teče sreča, ki se ne vrne nikdar več.

Andreja Primožič, 7. razred

TUDI TÒ JE SVET V NAS IN OKROG NAS

SMEH

Smeh nam širooka usta naredi.
Smeh osrečuje vse ljudi.
Nekateri pravijo,
da smeh pol zdravja je,
zato jaz rada smejem se.

Mateja Ramovš, 4. razred

SVETLOBA

Svetlobe si vsakdo želi.
Ona je na nebu doma,
saj sonce nam jo da.
Če pa kdo je slep,
je svetloba v njegovem srcu doma.
To je svetla toplota srca.

Teja Brezovar, 5. razred

SVETLO

Kresnička ti je v srcu lučko prižgala,
ti zapolnila bolečo praznino.
Prijazno se ti je nasmehnila,
potem pa skrivnostno pobegnila.

A ob spominu na to
ti je v srcu svetlo.

Andreja Udovč, 5. razred

RAZOČARANJE

Tebi dolga pisma je pisala
in ti v njih vse svoje skrivnosti izdala.
Ti pa si ji le lagal.
Bil si grd do nje,
zato večkrat jokala je.
Dolgo časa se je trudila,
a nazadnje je ugotovila,
da ni tvojega srca osvojila.

Tina Medved, 5. razred

STRAH

Včeraj poslal si ji pisemce,
drobno, a iskreno.
Toda - kaj, če odgovora ne bo,
če ji je vseeno?

Andreja Udovč, 5. razred

VESOLJE

Vesolje je neskončno.
Vesolje je dom zvezd.
Vesolje je raj fantazije.
Tudi jaz sem del vesolja.
Teja Brezovar, 5. razred

Tudi jaz sem del vesolja.

TUDI TO JE ŽIVLJENJE

ZAKAJ ŽIVIMO

Svet je vse, kar nas obdaja,
in včasih tudi zavaja.

Vesna Logar, 7. razred

ŽIVLJENJSKI PROBLEM

Hudo je,
če človek ne ve,
zakaj na svetu je.
Še huje pa je,
če ne ve,
kaj počne.

Vesna Logar, 7. razred

ZAKAJ SEM NA SVETU

Včasih, ko sem zelo slabe volje, ko mi gre čisto vse narobe, se sprašujem, zakaj sem sploh na svetu, v nadlego sebi in drugim. V čem je sploh smisel življenja? Zjutraj vstaneš, greš v šolo, prideš domov, greš na kakšno dejavnost, povečerjaš in greš spat. Potem pa spet vse od začetka. A takrat pomislim, koliko lepega sem že doživela. S prijatelji, z družino, povsod sem doživljala srečne trenutke. In zamislim se, koliko otrok tega ni nikoli doživelo, pa vseeno niso obupali in šli naprej. Smisel življenja je v drobnih stvareh. Nasmeh, drobna pozornost, vse to polepša življenje. Na svetu si, da pomagaš tudi drugim ljudem, ne da skrbiš samo zase. Želim, da bi to vsi začutili. Vsak človek je zato, da osrečuje. Vsi ljudje skupaj sestavljamo celoto, a vsak je majhen delček vesolja. Za vsakogar žari na nebu svetla zvezda, v kateri je zapisano njegovo življenje. Res pa je, da jo je težko najti, če kar naprej obupujemo. Včasih se je težko pobrati in iti naprej - toda treba je uresničiti življenje in hoditi po svoji poti - sreči naproti.

Andreja Udovč, 5. razred

TARNANJE UBOGE MAME

Kako zakomplicirana je stvar vsaka,
ko imaš pri hiši dva junaka,
ki se jima reče ful najstnika,
in le zato je stvar taka!
Po ves dan pred ogledalom sta
in mozoljčke si stiskata.
A potarnati nobeden nič ne sme,
saj takoj se prikažejo solze.
In kaj naj zdaj naredim?
Naj za nekaj let zaspim?
Toda jaz se bojim,
da potem hišo na glavo obrnjeno dobim.
Zdaj sem se odločila,
da ju bom pri miru pustila.
Saj čez nekaj let bosta spoznala sama,
da je velikokrat prav imela njuna mama.

Karmen Uhan, 8. razred

Nekajkrat smo se srečali ob Pavčkovih MAJNICAH. Toliko, da je pri nekaterih mladih poslušalkah še posebej zastal dih ob veličini umetnine, ki se ji pravi PESEM. Zaželele so si knjižico odnesti domov. Za več dni...

Knjige pesmi menda ne gredo prav najraje s polic knjižnic v roke najstniških bralcev?! Andreje, Karmen, Petre, Tine, Teje in Urške (pa še koga) so se MAJNICE dotaknile. Koliko močan je ta dotik za željo po branju naslednje pesniške zbirke?

Ostaja upanje: ZAŽELETI SI PESEM!

ZAŽELETI SI PESEM!

TONE PAVČEK: MAJNICE

POSKUS OCENE MAJNICE, knjiga pesmic, mi je zelo všeč. Še posebej zato, ker rada pišem pesmi in pesmice. Tone Pavček zna vedno najti pravo, nenavadno besedo, ki se pesmici prilega. Drobtinice, ki so čisto na koncu knjige, so majhne, povejo pa grozno veliko. Pesmi so tako za velike kot za male. Tudi ilustracije se kot koščki sestavljenke prilegajo pesmim. Naslov mi je res zelo všeč. Večina pesmic govori o ljubezni, ki je doletela že marsikaterega osnovnošolca, zato je najbolj namenjena nam. Pesmi se prelivajo z resničnostjo in so igrive, da bi jih najraje zapel. Ta knjiga je super. Čimveč takih!

Teja Brezovar, 5. razred

Ko sem imela prvič v rokah MAJNICE, sem bila takoj prepričana, da držim v roki knjigo ena a! Že navzven je čudovita. Še lepše pa je bilo na vrsti, ko sem jo začela brati. V njej se skriva toliko bogastva. Bogastva v pesmih. Vse so mi bile zelo všeč in se ne bi mogla odločiti, katera mi je najlepša. Ko sem pesmi pričela brati, enostavno nisem mogla prenehati. Všeč mi je tudi to, da so pesmi razdeljene na več delov. Prvič zato, ker so nekaj posebnega, in drugič zato, ker tudi sama raje prebiram kratke pesmice. Iz pesmi sem se tudi marsikaj naučila. Pozabiti pa ne smem še nečesa. Namreč tega, kako sem presenečena nad pesnikom, ker se je tako dobro in prepričljivo vživel v mladostnika. To pa se zelo kaže tudi v njegovih "fulastih" izrazih, ki jih je uporabil v pesmih. Take moderne izraze, ki jih po "tanovo" uporabljamo mladi. Torej je res veliko v družbi otrok. Knjiga pa je dala navdih tudi meni, da sem napisala Fulasto pesem, Meni, ki me je bolj težko spraviti k pisanju pesmi. Tokrat pa mi je kar nekako uspelo. Prepričana sem, da se z mojo ugotovitvijo, kako so MAJNICE enkratne, strinjajo vsi. Torej. Startamo na novo zbirko, kajne, gospod Tone Pavček?!

Tina Medved, 5. razred

kako so MAJNICE enkratne

Ob besedi MAJNICE se takoj lahko spomniš na mesec maj, ki je mesec pomladne ljubezni. Maj je lep, nežen mesec, in prav take so tudi pesmi Toneta Pavčka.

Knjiga se začne s pesmijo Nekaj je v zraku. Vedno, vsak dan je nekaj novega, čisto posebnega v zraku. To se kaže tudi v teh pesmih. Pesnik odlično razume nas, najstnike, kar je za odrasle precej nenavadno, saj nas oni dostikrat ne razumejo. Prepričana sem, da pesnik ni pozabil svojih mladostniških občutkov kakor večina odraslih. Skratka, Tone Pavček piše mladini na kožo. Skoraj vse njegove pesmi imajo nekakšen globlji pomen. Zanje si moraš vzeti čas in o njih razmišljati. Povedo veliko o dobrih in seveda tudi slabih straneh življenja. Napisane pa so tako radoživo in z mladostno žilico, da ob njih pozabiš na vse. Tone Pavček ima res prelesten način pisanja. O še tako nepomembnih stvareh zna z občutkom napisati lepo rimo, tako da iz malega postane veliko. Še posebej me je ganila Drobtinica - o tem, kako ni nihče nikomur enak, ampak vsak čisto svoje veselje. Ti drobni verzi so mi res osvojili srce. Pa še marsikatera druga pesem mi ga je. Tako sem se sem in tja prešerno nasmejala ob fulastih pesmih, se zamislila nad Drobtinicami in uživala v Pismih in Dyogovorih.

Skratka, z veseljem priznam, da so mi MAJNICE zelo zelo všeč in seveda močno upam., da jim bo sledila še kakšna podobna knjiga.

Andreja Udovč, 5. razred

May je lep
21

Ta knjiga je polna najstniških pesmi, zato je njen podnaslov FULASTE PESMI ravno pravi. Mentorica novinarskega krožka mi je "ponudila" knjigo, naj napišem mnenje o njej. Toda človek, ki knjige še nikoli ni videl, ne more vedeti, kako velika je. Toda ni velika po veličini, ampak po mislih in njeni vsebini. Že po ilustracijah se vidi, kako je knjiga s pesmicami namenjena osamljenim, zaljubljenim, otožnim, veselim najstnikom, kratka, predvsem mladini. Ilustriral jo je Kostja Gatnik.

Sedaj pa še o pesniku Tonetu Pavčku. Le kdo med vami ga ne pozna, našega med vsemi najbolj znanega pesnika. Znan je po zgovornosti in humorju. V tej knjigi pa se je enkratno vživel v vlogo mladih in v vse njihove občutke. Marsikdo bi v knjigi odkril odgovor na njihove probleme.

Knjiga je "razdeljena" na več delov ali poglavij, zbirkic. Pesnik najgloblje razmišlja v svojih desetih Drobtnicah. Tudi druge pesmi so globoko premišljene in "prežvečene", pa še polne čudovitih rim. Pesnik se v svojih pesmih postavlja v vlogo fanta in tudi v vlogo dekleta. Ne opisuje pa le najstnikov, njihovih ljubezni ali zmenkov. Opisuje tudi pisma, jutro, doživlja otroka in podobno.

Najbolj všeč mi je pesem Tožba. Poleg vseh veselih se na posebni strani "sveti" otožna pesem. Pripoveduje o osamljenosti nekaterih mladih. Vsakdo kdaj čuti, da nima nikogar na svetu, da je čisto sam. Večkrat se o tem motimo. V tej pesmi pa je osamljenost, ki si jo večkrat domišljamo, lepo prikazana. Je pa tudi prava igra rim. Lahko bi še dolgo govorila o tej veliki knjigi pesmic. Sedaj že veste, zakaj je velika? Seveda, to je očitno. Naj le še povem, da bo tudi tisti, ki ne mara pesmic, celo knjigo prebral, ker se pač od nje ne bo mogel "odtrgati". S tem imam že izkušnje.

Petra Vrabec, 7. razred

MAJNICE niso tiste navadne pesmi, ko rabiš ob sebi strokovnjaka, da ti jih razloži. To so pesmi za vse, ki so po srcu mladi, mednje pa seveda spadam tudi jaz.

Ko sem knjigo odprla, sem videla, da je razdeljena na več poglavij z zanimivimi naslovi. Eden se imenuje Dvojina. Malokateri jezik ima to besedo, zato se mi zdi ta naslov še posebno lep.

Ko je mentorica videla, s kakšnim veseljem prebiram pesmi, mi je knjigo posodila za domov. Doma sem pri kosilu, ker je bila zbrana vsa družina, prebrala pesem z naslovom Modrina, saj imam podobno mnenje o fantih, kot so opisani v tej pesmi. Po prebrani pesmi sem dobila različne izjave:

Brat se je smejal: "Najstniške muhe!"

Ati je takoj našel šalo: "Veš, zakaj so fantje zdaj odkriti?" Ker nisem vedela, mi je povedal: "Ja, zato, ker ne nosijo klobuka!"

Mami pa je ugibala: "Ta pesnik pa zelo dobro pozna današnjo mladino." - Seveda pa ni ostalo samo pri pesmi Modrina, prebrala sem tudi Drobtinice, tako da je imel vsak član po dobrem kosilu tudi kaj razmišljati. Jaz pa sem si Modrino prepisala v zvezek za slovenščino in zdaj me pesem vedno spremlja.

Karmen Uhan, 8. razred

in zdaj me pesem vedno spremlja.

PAVČKOVE MAJNICE so me navdušile k pisanju pesmice

Naša mentorica Danica Zupan nam je pri novinarskem krožku prebrala nekaj pesmi iz MAJNIC. Nekatere so šaljive in zabavne, druge pa malo bolj resne in s svojo vsebino marsikaj lepega sporočajo.

Medtem ko nam je mentorica brala pesmi, sem opazovala ostale člane krožka in videla njihove obraze, ki so kar požirali mentoričine besede. Tudi mene so pesmice prevzele.

Všeč so mi, ker niso zakomplicirane, da bi jih moral trikrat prebrati, preden bi jih sploh razumel.

Ko sem šla iz šole domov, so mi po glavi kar naprej rojile Pavčkove misli in to je bil povod, da sem po dolgem času ponovno napisala pesem. Vedno sem mislila, da pač nisem rojena za pisanje pesmi, a ta dan je bil zame nekaj posebnega in tako se mi je na poti proti domu rodila pesmica. Kar takoj sem odložila torbo, vzela iz nje blokec in jo vanj zapisala, da je ne bi do doma pozabila. Tisti, ki so šli ravno takrat mimo po cesti, so me debelo gledali, a sem potrpežljiva, saj se pesem ne rodi vsak dan. Vsaj meni ne. Včasih moram nanjo dolgo čakati:

ŽIVLJENJE

ŽIVLJENJE

Življenje je kakor reka,
ki ubira čudna pota.
Enkrat nas razveseli zmaga,
drugič pa potolče zmota.
Ker pa eno brez drugega ne gre,
življenje zaznamuje
na eni strani srečo in veselje,
na drugi pa trpljenje in gorje.
Urška Ramovš, 8. razred

Do sem sega naše, z vsem dolenskim - pomladnim žarom osvetljeno, bralno, poslušalno, občudovalno in ustvarjalno - pisalno navdušenje ob srečanju s PESMIJO. Tega srečanja pa ne bi bilo brez našega dolenskega rojaka TONETA PAVČKA. Vemo, da ostajamo majhni in ne bogljeni, vendar SREČNEJŠI.

Študijski oddelek

Sk 1
PREPROSTE

II 22403/1996/97

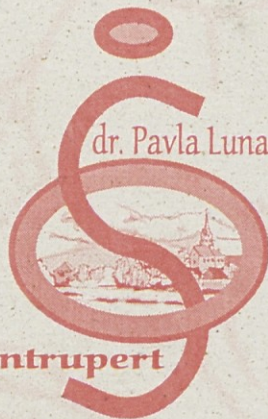
201509420,2

COBISS

KNJIZNICA M. JARCA
ŠTUDIJSKI ODDLEK

KNJIZNICA M. JARCA, NOVO MESTO

COBISS

dr. Pavla Lunačka

Šentrupert

